

**עין משפט
נר מצוה**

בו.

השוחרט פרק שני חולין

מסורת הש"ס

א א מיי פ"א מהל
שמיטה הליט סמג
עשין סג טושי"ע יוד" ס'
כא כ טושי"ע יוד" ס'
ב ב מיי פ"א מהל
ג ג מיי פ"א מהל סמג
טושי"ע יוד" ס' כב
ד ד מיי פ"א מהל
טושי"ע ס"ג סמג פ'
ה ה מיי פ"א מהל
טושי"ע יוד" ס' כג
ו ו מיי פ"א מהל
טושי"ע יוד" ס' כד
ז ז מיי פ"א מהל
קבנטו הליט':

מוסף רש"י

ורובו של אחד כמורה.
והוא לא שטת אלף רוב
הקמין ויכל לו כשה
(על יט. עט). עד שישחוט
לפי הורידין. גידין ממין
הואל ומשחלתו (הורדוס)
ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה
שם ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה
ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה
ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה
ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה
ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה

שיטה מקובצת

א ואיבעית אימא ארוכו
של א' כמורה. ג' כ' כ' כ'
כ"כ ארוב שנים בבהמה:
ב ואימא דקרוע ואויל
לדע דמי לום הנפש
והו: ג מנין לרבות את
הראש שכבר הותו. ג' כ'
רשי ובחיי דף לה
הראש שכבר הותו. ג' כ'
ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה
הראש שכבר הותו. ג' כ'
הראש שכבר הותו. ג' כ'
הראש שכבר הותו. ג' כ'
הראש שכבר הותו. ג' כ'
הראש שכבר הותו. ג' כ'
הראש שכבר הותו. ג' כ'
הראש שכבר הותו. ג' כ'
הראש שכבר הותו. ג' כ'
הראש שכבר הותו. ג' כ'

השוחרט. ר' יהודה אומר עד שישחוט את הורידין. דוקא צנוף
הואיל וזולתו כולו כחמד מוקי לה בגמרלא וכרבי יהודה
קיימא לן כדלמך צפ"ק דכרכות (דף ט'): הזהרו צוורדין כר' יהודה
ונראה דדוקא לכתחלה קא"ר יהודה אבל אם ללא דיעבד ולא נתחכו
הורידין שרי כדמוכח בגמרלא דקאמר
ר' יודנה עד שישחוט את הורידין
ופליגי רבנן עליה ואי אמרת בקדשים
אמאי פליגי עליה הוא ענמן לם
הוא קריין יו"א ר' יהודה צדיעבד
נמי אסר ללמא לכתחלה מודו רבנן
אבל צדיעבד פליגי עליה לכן נראה
דפשיטא ליה דרבי יהודה לא קאמר
אלא לכתחלה והוא דקאמר בתוספתא
דרבי יהודה פוסל צנוף עד שישחוט
את הוושט ואת הורידין לאו דוקא
פוסל צדיעבד אלף כלומר אסור:
חצי אחד בעוף. ה"ה תני כל
אחד ואגב רוב אחד נקט
תני אחד ומרישא נמי שמעי ליה
דדוקא רוב צעין ולא נקטיה אלף
אגב דצעי למתני אחד ותני צבמה
אע"ג דהוי טפי מרוב השנים צין הכל
שחיטה פסולה: **שנים** בבהמה
צבתחא ר' א ר' יודנה אפילו ר' יהודה
מודה צבמה הואיל ומנחתה אבר
אבר כדלקמן (דף ט'): ואתן שהייה
דרסה והלדה בוי. בכל הספרים
גרסינן וליטעמינן וקונטרס הגיה ומו
וקשה לפירושו דלי הש"ס קאמר לה
ומסיק דקרא תמא ללא לשייה גיסטרע
וכן צמון גני קרא לזבחתי מוקי
לקרא ללא לשייה גיסטרע למה לן
תרי קראי להכי ועוד דמפרש ללא
לשייה גיסטרע שלא יתמוך הואר
עם הסימנין היכי משמע ו' מושחט
ועוד אמאי ק"ד שיחמוך המפרקת
אחר שחיטת הסימנין ונראה כגירסת
הספרים דגרסי וליטעמינן ורוב כהנא
קאמר לה פ' שחיטה מן הוצר נמי
גמרלא ולא מלאנו ולא מושומו אבל
אכתי לא ידעינן מהיכן ממחיל אי
מן העורף כמליקה או מלד הגרון
בסימנין ולהכי תמא ושחט לומר
ממקום שחט וקיימא ו' מילתא דרבי
כהנא דקאמר מנין לשחיטה מן
הואר דהיינו גרון כדמתן לעיל (דף
ט'): שכל הואר כשר לשחיטה וכל
העורף כשר למליקה: **מנין** צבמה
את הראש שכבר הותו בוי. משמע
ללא הוי צכלל ונתח אותה לנתחיה
ותימא דצפ"ק (לעיל דף יא). אמר
אמאי מרששה של עולה דרמתנא אמר
יש לנתחיה ולא נתחיה לנתחיה וש'
לומר דהדר ערביה וערכו בני אהרן
הכהנים את נתחיה ואת הראש:
מדקאמר את הראש שכבר
הותו מבדל דשחיטה
מן הצואר. לא תמא האי תמא
אלא למעוטי וצו אבל אכתי לא
ידעינן אי מן הואר אי מן העורף:
ופדר

השוחרט. שחיטתו כשה. בגמרלא פריך שנים צבמה מאי לשון
דיעבד שייך ציה אלא כמה ישחוט ויכל: אחד צנוף.
בגמרלא (ע"ב) תני טעמא: רובו של אחד. של כל אחד ואחד: וורידין.
חוטיו הואר שמקלחין את הדם ובגמרלא
קאי ומשום להוילא את הדם: רוב
אחד צנוף בוי. בגמרלא (שס דף ט').
פריך הא תמא ליה רישא: גבי
שחיטתו על כרחך צדיעבד משמע
הלך קשי לן צ' צבמה לכתחלה
לא סגי צהכי צבמה: אחד צנוף.
קאי השוחט לכתחלה אכרובה רבנן
תרוייהו משום הרחקה לעצירה ללמא
לא תמי למיעבד רובא דמד: מן
הואר. מן הגרון: ששה. שטופף:
חטוו. הכשירוהו לאכילה וטהרה.
לשנא אחרינא חטוו הוילא את דמו
ונקטו. ולהאי לשנא גרסינן חטוו
לשנא דרבויו הוא וללשנא קמא
גרסינן דאכשורי הוא: ואימא מונבו.
כשכפף תמיד: ששה. משמע כופף
ולא"ל כפוף מכלל שבדך הליכמו הוא
וקף: מאונו. שהוא כופפה כשהוא
רואה: **דס הנפש.** דהא נקדשים
כמיז ודס הנפש צעינן לוריקה דכמיז
דמו צנפשו הוא ואני נתמיו לכס על
המוצא וגו' ויקרא"ל דס שהנפש ואלהה צו
מכפרה: ה"ג ומו שהייה דרסה חלדה
נו' ולא גרסינן וליטעמינן: וקרא
למאי אסא. כיון דהלכות שחיטה
הלכה למשה מסיני הן: ולא לשייה
גיסטרע. שלא יתמוך כל המפרקת
לשנים דכמי משמע חטוו הואר את
דמו ומו לא ולאדך לישנא"ל הכשר
אכילתו דהיינו צמון יסומו לא. לישנא
אחרינא ללא לשייה גיסטרע שלא
ידרוס אע"ג דהלכות שחיטה הלכה
למשה מסיני הס' יס מהס שנכתבו
כיון דרסה דמפקינן לקמן (ג') מושחט
אין ושחט אלף לשון ומשך וכי גמירי
ללמח אשאר"ל ודרסה קרי גיסטרע
כדמתן צמתנימין' היה שחט והתח
את הראש צבא אמת אלמא דרסה
לשון המתו ראש צבא אמת קרי לה
דהיינו גיסטרע מפני שהמולך ומציה
אינו חותך אלף לפי דעתו וכשהוא
רואה מושך את ידיו אבל הדורס זה
החותך כמו שחותך מקל דק או
ללע או קפלוט שחותך צבא ומתח
להין: **שזב.** שדמו וצ: **הסו.**
שבכחו כלומר מתכהו: **מושוטמו.**
שהוא צב ליחה תמיד דהא דס צקרא
לא כמיז: **לבו.** אם התקע צו סכין
הוא וצ דס הרצה: **דלא לשייה**
גיסטרע. ולא ידרוס דהכי משמע
חתמו עד שיוצו ומו לא אבל דורס
אין צידו למנוע ולמסוך ידו. וצלישנא
אחרינא כדפרישתי חתמו עד מקום
שהוא צב ומו לא. מר יליף מהאי קרא
ומר יליף ממהאי קרא: **ששה.**
שמוילא קול: לשון מסייע להוילא
קול וצבכורות (דף ט'). נמי לענין
נומנין צבמה מן ושניטל רוב המדבר
בלשונו': **וסנא מייטי לה מהכא.**

(א) (לעיל י"ט. ג) (לעיל י"ט. ג)
(א) (מדה ל"א: ע"ש)
(ד) ויחמה ס"ג: (ס) וכתיבתו
(ל) (ללקמן ל:)
(א) (ללקמן ל:)
(א) (ללקמן ל:)
(א) (ללקמן ל:)
(א) (ללקמן ל:)

תורה אור השלם

1. וישחט את בן הבקר
לפני יי וקריבו בני
אחרן הכהנים את הדם
ותרין את הדם על
המזבח סביב אשך פתח
אהל מועד: ויקרא א ה
2. ותשא את הידית בדם
הצפור ובמים החיים
הבצפר התיה ובעץ הארז
והבואו ובשני התולע נב
ויקרא יד נב
3. תחטאני באזוב
ואשקה תכבישי ומשלג
אלבין: תללים נא ט
4. כי יחך מוקף המוקף
אשר יבחר יי אלהיק
לשוחט שמו שם וקבת
מבקר ומצאמר אשר
נתן יי קר כאשר צייתך
ואכבדת בשעריך בכל
את נקש:
דברים יב כא
5. ראה נתן יי אלהיק
לפניך את הארץ עלה
רש כאשר דבר יי אלהי
אבותי לקר אל תירא ואל
תחת: דברים א כא
6. וערכו בני אהרן
הכהנים את הקהתים את
הראש ואת הקרן על
העצים אשר על האש
אשר על המזבח:
ויקרא א ה
7. והפשיט את העולה
ונתח אותה לתהייה:
ויקרא א ו
8. ונתח אתו לתהייה
ואת ראשו ואת פירו
וערך הכולן אתם על
העצים אשר על האש
אשר על המזבח:
ויקרא א יב

גיליון הש"ס

גבי' **אחד** בעוף. עיין
לעיל דף פ"א ע"ב תוס' ד"ה
ואינו ממדיל: שם ששה
המהו. עיין גבורת חיים
סנהדרין דף ק"ג ע"א ד"ה
מאי דמתני:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מנין וכי
כדלמתינן מכותם והקריב
הכהן את החל לרבות
למר: (ב) תוס' ד"ה ומו
וכי וקיימא השתא מילתא
דכר כהנא:

רבינו גרשום

ושנים בבהמה לכתחלה
לא. כלומר בתמיהה עד
כמה לשחות ולוילא. איבעי
תימא אחד בעוף. כלומר
קאי' השוחט: ממקום
שחט חטוו. כלומר לקרא
וישע אהרן וכו': וקרא
למאי אסא. כלומר וישחט
את בן הבקר וכו':
אימא מלבד שנועץ סכין
(לו דמו) [בלב והובו
דמן הרב: מקום שחט
שחיטה]. כלומר שנועה
זהו גרנו: ואימא מלשונו.
כלומר שנועה מלשונו:
ותנא דמתניתין מייטי לה
מהכא וכי מנין לרבות את
הראש שכבר הותו כלומר
(מח) [בכר] הותו כשר
שחיטה קודם דפשיט
העולה. ראשו ופדרו מה
תול הא נפקא ליה מאת הראש ואת הפדר מיבעי ליה וכי: